

tægter, reises det Spørgsmaal, om det derfor er ønskeligt at bevare Afkøben, om just denne kan betragtes som en god Afgift, der fremdeles bør benyttes til Hjælp for Kjøbenhavns Havn. Jeg vil strax nævne, at sin Anbefaling finder denne Afgift, som det ærede Medlem ogsaa ansøgte, i Kommunalbestyrelsen og i Havneraadet, medens Modstanden imod den reises i Grosserer-societetet. Jeg vil imidlertid ikke fortrinnsvis dvæle enten ved, hvem der har anbefalet den, eller hvem der har stillet sig imod den, men betragte dens egen Natur. Det, at det ikke er en Skat, som Alle synes godt om, er ikke underligt. Hvis Alle syntes godt om den, vilde det være den eneste Afgift i Verden, hvorom det gjaldt; thi de, der skulle udrede en Skat, ville jo altid have en Del derimod. Men det er en naturlig Skat. Den opfylder paa en naturlig Maade det, som man maa fordrø af en Skat, der anvendes paa Kjøbenhavns Havn. Det er den eneste Afgift, der udredes af Varer til Kjøbenhavns Havn. Havneafgift og Bolværksafgift hvieler paa Skibene. Havneafgiften, som er den væsentligste, beregnes efter Skibenes Drægtighed, men Afkøben beregnes til en ringe Del af Løden paa alle toldpligtige Varer. Og nu siger jeg, at det er dog en simpel Forbring, at en saadan Afgift for et Skib, der bringer Silke, Vin og kostbare Sager og vil have Plads i Havnen, og som med sin rige Ladning har Gøne til at udrede disse Afgifter, bliver anderledes end for et Fartøj, der er lastet med Mursten, Stenkul eller andet simplere Materiale. Derfor finder jeg, at det vilde være en stor Tilbagegang, hvis man ophørte med Afkøben og altsaa ophørte med at lade Varerne betale deres Andel og lade Alting falde tilbage paa Skibene, og det er dog det, det ærede Medlem vilde, naar han taler Kjøbmandstandens Interesser, som væsentlig skal betale denne Afgift. Det er ikke Noget, Kjøbmandstanden kan beklage sig over; thi det maa vel erindres, at denne Afgift er over 100 Aar gammel, og skulde den ikke have udjevnet sig saaledes, at Kjøbmanden faar det, han skal have, idet han betaler Afkøben, vilde det staa i Strid med al Erfaring. Men ophøre vi Afkøben, faae Forbrugerne dog ikke i en nær Fremtid den Lettelse, de skulle have; thi da vil der fordres meget lang Tid, inden man mærker Indflydelsen heraf. Afkøben er nemlig saa ringe en Afgift, at det vil være umuligt i en nærmere Fremtid at bringe den over til Fordel for Forbrugerne. En Kjøbmand sagde i vor Forsamling, at han var overbevist om — og det blev ikke modsagt —, at ikke eet Pund af nogen Vare vilde blive solgt een Dre billigere, naar Afkøben ophørte, og det er et Vidnesbyrd imod at lade den ophøre, efter at den har bestaaet saa længe, at man ikke kan sige, at Kjøbmandstanden egentlig betaler den. Naar jeg saaledes ser hen til, at Afkøben paa retærdig Maade hvieler paa Varerne, er ringe og er

en gammel Skat, finder jeg, at det er altsammen Grund, hvorfor man skulde være forsigtig med at hæve den, og derfor vil jeg ogsaa sige, som der staa i Motiverne, at, dersom det skulde vise sig, at Havnens Indtægter blive saa store, og de Udgifter, man maatte anføre for fornødne, saa smaa, at Afkøben ikke behøves, skal man ikke afskaffe den, men lade andre Byrder, som hvile paa Skibsfareren. Lige overfor Grosserer-societetets Modstand tillader jeg mig nemlig at anføre Afkøben for en fortrinlig Skat. Naar forøvrigt den ærede Taler sagde, at man ikke kunde lægge tilstrækkelig Vægt paa Udtalelser fra Havneraadets Medlemmer, fordi der sad i Havnebestyrelsen Ingeniører, og de havde saadanne Ingeniørinteresser, at de kunde stemme imod, hvad der var rigtig og fornuftigt, for at fyldestgjøre den Interesse, de havde af at se Ingeniørarbejder udsørte — og man kan sige, at det er menneskeligt at tænke saaledes — saa kan det paa den anden Side, om end ikke ganske med samme Ret, siges, at Grosserer-societetet, der repræsenterer Kjøbmandstanden, som selv kommer til at betale Skatten, kunde betragte Sagen ensidig. — Jeg tillader mig saaledes varmt at anbefale Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er forelagt det høie Thing.

Carstensen: De Bemærkninger, jeg har at fremkomme med, ville nærmest gaa i samme Retning som de Udtalelser, vi hørte fra det ærede kongevalgte Medlem (Kajser). Det er ganske sikkert, at man i den Stilling, man indtager til det Skridt, her er Tale om, meget vil være fristet til at lade sig lede af de individuelle Ansuelser, man har om, hvorvidt Havnen har Brug eller ikke for den omtalte Indtægt. Men det er et meget relativt Begreb, om Havnen har Brug for Indtægten eller ikke. Det afhænger af de Arbejder, der forestaa, og naar vi komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilke Arbejder der forestaa, ere vi inde paa et terra incognita. Vi bevæge os paa en Grund, hvor vi intet Herredømme have; thi det er aabenbart, at Rigsdagen ikke har det i sin Magt direkte at blande sig i Havneforholdene, — hverken Landstinget eller Folkethinget kan i denne Sag optræde blot som raadgivende ligeoverfor Havneraadet eller overfor Kommunalbestyrelsen. Spørgsmaalet maa derfor blive, hvorledes man i Almindelighed tror, at Havnen vil være stillet i Fremtiden, og det er da en given Sag, at man i et Dieblisk som dette — da vi ere lige ved Afstutningen af en Havneplan og staa overfor forskellige Projekter til en Udvidelse af Havnen, der gaa i høist forskellige Retninger, og altsaa befinde os paa et Overgangsstadium — nødig maa foregribe Fremtiden. Dersom man i dette Dieblisk sletter den Indtægt, som Afkøben har givet, og det efter nogle Aar viser sig ønskeligt for Opnaelsen af forskellige Formaal, at denne Indtægt var bleven bevaret, er det langt